

Người đàn ông ngồi cuối xe

"Chiếc xe lướt trong màn đêm trên con đường hoàn toàn vắng lặng. Những người trên xe không ai nói với ai câu gì.

Thật ra thì họ cũng chẳng có chuyện để nói với nhau. Người đàn ông ngồi ở cuối vịn vịn người cho đỡ mỏi rồi nhìn chong ra ngoài qua ô vuông nhỏ ở cánh cửa cuối xe. Chiếc xe đi trong một vùng đã ngủ yên. Phía xa tít kia, trên bờ đất nhỏ cạnh chiếc đầm lớn, thấp thoáng ánh đèn. Người đàn ông ngồi cuối xe nghĩ:

... Trong cái túp lều bên bờ đầm đó, chắc là có một người đàn ông trung niên đang ngồi cạnh chén rượu cùng mấy lá rau và chút hành lá đã khô. Trời đang hạn. Lúa má khô rạc. Cái đầm cá người ta thuê ông trông đêm, khi nào tát sẽ trả công một thể. Nhưng chắc cá cũng chết dần thôi. Dân làng đang ép người chủ đầm tháo nước vào cho lúa nhưng ông ta không nghe. Người trông đầm không biết mình nên mong chủ đầm đồng ý tháo nước hay là không. Đẳng nào thì ông cũng thiệt. Lấy nước từ đầm ra thì mấy thửa ruộng vặt của ông cũng

đỡ. Nhưng nếu như thế, ông trông cái đầm này bao nhiêu công, bao nhiêu đêm; hoá ra là công cốc à?

Vậy thì chẳng lẽ không còn một mảy lỗi thoát nào? Lỗi thoát thì đành là vẫn có. Nhưng mà cái ấy thì lại không phải ở ông, không phải ở chủ đầm và cũng không phải ở cả cái làng này. Lỗi thoát bây giờ chỉ có một: ấy là giá như mưa xuống. Mà kể ra, cũng không cần phải mưa to lắm, mưa vừa vừa thôi cũng được. Nói chung là một cơn mưa. Miễn là mưa...

Nghĩ đến mưa là mưa ngay. Người đàn ông ngồi cuối xe cố ghé mặt vào gần vuông cửa. Những hạt mưa văng vào cửa bắn toé lên mặt. Ngọn đèn vàng đã khuất từ lâu. Bây giờ chiếc xe lại đang chạy qua một khu dân cư mà ban ngày chắc cũng khá sầm uất. Còn đôi ba cửa hàng chưa đóng, ánh đèn néon vẫn hắt ra, xanh xanh nhợt. Trước một căn nhà, có một người phụ nữ đang quét tước dọn dẹp gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài mưa. Đứa bé con chạy luẩn quẩn với mấy con chó trong nhà. Người đàn ông ngồi cuối xe nghĩ:

... Trong ngôi nhà kia chắc không có đàn ông. Những người phụ nữ thiếu đàn ông thường quét tước rõ khuya. Họ cứ nghĩ ra việc cho đêm gần lại. Có thể chồng chị ta đi làm xa, cũng có thể đi thăm người thân. Hoặc cũng có thể đang loay hoay xoay xở trên chiếc ghế sau chật chội của một chuyến xe nào đó.

Họ lấy nhau được mấy năm nay. Năm nào chồng chị cũng phải đi đâu đó vài tháng, có khi cả nửa năm. Thằng con trai này, kết quả của mấy tháng còn lại trong năm, chỉ mình chị nuôi dạy. Sài đẹn, ốm đau... đủ cả. Bây giờ nó đã bắt đầu chạy ra chạy vào được.

Người phụ nữ này có hạnh phúc không? Không hẳn là có, nhưng cũng không thể là không. Vậy thì số kiếp nhất định bắt chị gặp lại anh bạn cũ. Đó là người đàn ông đẹp trai nhất và quyến rũ nhất trường chị ngày xưa. Hẳn ta hát hay, học giỏi và cực kỳ khéo nói. Bao nhiêu năm sau, hẳn vẫn khéo nói như thế. Hẳn bảo ngày xưa chị ít nói và có duyên thầm. Duyên thầm? Chị hỏi lại và hẳn gật đầu. Nhưng hẳn cũng bỏ đi. Nếu chồng chị biết, liệu hẳn ta có nổi khùng lên không. Hẳn có nghĩ rằng nếu thằng cha kia ở lại, vợ hẳn có mềm lòng không. Nếu chuyện đó xảy ra, hẳn sẽ phải làm gì đây. Im lặng? Chịu đựng? Bỏ đi tiếp? Hay là...

Một hạt mưa văng trúng vào mắt người đàn ông ngồi cuối xe. Cái ý nghĩ vụt loé lên vừa rồi trôi tuột đi mất. Cơn mưa rào đã ngớt. Không khí bên ngoài mát mẻ, yên tĩnh và mơ hồ... Giấc ngủ thật dài... Cho đến tận ngày hôm sau, khi chiếc xe dừng lại. Dừng lại lúc ánh ngày bắt đầu ló rạng.

Suốt một ngày hôm sau đó, gần ấy người đi trên chiếc xe đó ngồi im trong một gian phòng đóng kín. Đèn tắt. Không khí ngột ngạt dù

quạt chạy liên tục. Vẫn không có ai nói gì. Người nào cũng ngồi tựa lưng vào tường và nhìn trũng trũng đúng một điểm nào đó, tay khư khư trước bụng. Chỉ khi có tiếng bước chân lệt xệt dọc hành lang, những người ngồi gần cửa mới thấy hơi nhúc nhích. Đêm buông xuống hẳn, họ lặng lẽ ra xe; ai về chỗ nấy. Xe nổ máy, bật đèn và lao vào bóng tối. Hành trình câm lặng lại tiếp tục. Những hàng cây cao hai bên đường vùn vụt trôi. Người đàn ông ngồi cuối xe nghĩ:

Hồi trẻ con, hình như ai cũng thích trèo cây. Nhưng có đứa trèo được lên lưng chừng lại trượt xuống vì sợ. Những đứa khác, lì lợm hơn, trèo lên tận ngọn cây để bắt ve, hái quả và tìm trứng chim. Những đứa trèo đến lưng chừng thường học giỏi hơn, chữ đẹp hơn, được cô giáo quý hơn. Còn những đứa trèo lên ngọn cây thì hư, hỗn, học dốt, suốt ngày bị gọi lên dọa đuổi học.

Lớn lên, đứa ngoan lấy vợ, lấy chồng. Đứa hư bỏ học đi xa làm ăn, đứa nào cũng quyết tâm không giàu không về quê nữa. Nhưng có phải đi xa rồi, đứa nào cũng giàu có được đâu. Đường đời trắc trở, có đứa khi sắp ngã mới sức nhớ lần tuột tay rơi từ ngọn xoan xuống...

"Uỳnh!". Chiếc xe lao qua một ổ trâu to tướng trên đường. Người đàn ông ngồi cuối xe sức tỉnh. Con đường bắt đầu một đoạn thật xóc. Xóc nảy ruột. Xóc đến mức mọi thứ trên xe chồm lên như điên. Tất cả mọi thứ đều chồm lên trừ những người trên xe. Họ vẫn ngồi lặng

thinh và cổ bám chặt vào ghế. Gió lùa bụi ùa vào qua khe cửa. Thoáng có một ai đó húng hắng ho. Tiếng ho nén lại, rồi sau đó rũ ra như vỡ toang phổi. Người đàn ông ngồi cuối xe nghĩ:

Tiếng ho này giống hết tiếng ho lao. Một người bị bệnh lao và không có thuốc chữa. Chính xác là không có tiền mua thuốc. Nhưng lão ta vẫn cứ khư khư ôm lấy cái vò sành cổ đựng rượu quý không chịu bán. Lão cố giữ lại để chờ thằng con đi làm cần xa đem tiền về mới mua thuốc chữa lao. Nhưng có thể chính thằng con lão lại đang vạ vật ở xung quanh đó chỉ mong lão chết quách cho rồi để nó bán quách cái vò.

Nghĩ là một chuyện. Nhưng dám làm cái chuyện đó, may ra chỉ có được một thằng liều. Liều và điên. Điên đến mức tỉnh như sáo. Nhưng mà làm như thế, kể ra cũng ngu. Ngu thật. Chứ thực ra, đang đêm mà nó về khuôn cái bình đi thì nhẹ như không...

Có một người phụ nữ chở con trên chiếc xe đạp lao vút ra đường cái từ trong một hẻm nhỏ. Người lái xe đánh mạnh tay lái. Cả chiếc xe văng mạnh như một con trâu điên. Tất cả chỉ thoáng qua một tích tắc. Người lái xe buông một hơi thở gần hết như một câu chửi thề. Tất cả mọi người trên xe tỉnh hẳn ngủ. Ai đó vặn người rằng rặc. Tiếng ho lúc này im bật. Người đàn ông cuối xe đổ mồ hôi hột sau cú văng của con trâu điên vừa rồi. Kỳ lạ thật, giờ này mà thân đàn bà

còn dám đèo con ra đường. Bóng dạ quang đồng hồ lấp loáng chỉ 11 giờ rưỡi đêm. Người đàn ông ngồi cuối xe nghĩ:

Giờ này vợ vả đèo con đi quáng quàng như bị bỏ bùa kiểu ấy, chắc chỉ có không chịu nổi chồng hoặc mẹ chồng... Uất hận tới mức lao ra đường. Nếu người lái không "tỉnh đòn" thì chắc cả hai mẹ con kia đều đã nằm dẹp lép trên đường rồi. Dẹp như một cái bánh đa. Liệu như thế có hơn là sống trong địa ngục không? Nhưng biết đâu lại đã có một kẻ ngồi rình ngay ngoài đầu đường kia, sau những lùm cây lớn? Mỗi một lùm cây trong bóng đêm là một mối nguy hiểm. Chỉ những người đi đêm nhiều mới cảm thấy rõ điều đó. Mà người phụ nữ này chả mấy khi ra ngoài vào ban đêm. Chị không biết kẻ ấy, cái kẻ đang ngồi rình, đã hết tiền mấy hôm nay. Hắn đã "thịt" một người và chưa thấy bị ai bắt. Nếu "thịt" thêm người phụ nữ và cả đứa nhóc kia, hắn sẽ có được chiếc xe đạp. Hắn sẽ mua một con vịt quay thực béo, bẻ ra chấm nước mắm tỏi và sẽ uống hai ba cú rượu gì đó. Vịt quay...

Người đàn ông ngồi cuối xe cúi đầu về phía trước vì chiếc xe phanh gấp trước một cái rãnh. Một giọt mồ hôi chảy vội từ trên trán xuống môi. Người đàn ông khẽ đưa lưỡi ra liếm. Mặn. Mặn chát. Mặn như là một bát tiết canh vịt hãm bằng quá nhiều muối. Mặn như là máu. Người đàn ông ngồi cuối xe nghĩ:

Một tay bác sĩ bảo là trong người chỉ có ba lít máu. Chảy ra mất một lít là con người đã khô ran. Chảy mất hai lít thì con người quánh lại. Như một cái cây đã khô. Chỉ một mồi lửa xòe vào là cháy bùng lên. Cháy như đuốc. Cái cây đã khô bùng cháy từ ngọn. Còn con người khô thì cháy bùng lên từ trong ruột gan nung đốt. Khi đó, những ý nghĩ cũng bị đốt cháy. Cháy và nổ bùng lên như một chiếc xe trong loại phim hay chiếu ở quán cà phê. Một quầng lửa và một tiếng nổ thật vang. Đã thế thì cháy quách đi cho xong...

Người đàn ông ngồi cuối xe toan đứng dậy. Đứng dậy và thở hộc lên như một con trâu điên. Đứng dậy và toan lao đầu vào vuông cửa cuối xe. Tiếng gì đó đập vào cửa nghe chát chúa. Lần đầu tiên, trên chuyển xe này vang lên một tiếng nói. Tiếng nói vội và gấp trong bóng đêm quánh đặc: "Bật đèn đi ông ơi..."-hắn đập cồng vào cửa...

Đèn bật sáng. Người đàn ông ngồi cuối xe chói loá mắt ngã ngồi trở lại ghế. Cồng chân và cồng tay va vào chân ghế, thành ghế, vách xe; tiếng kim khí lạnh đến ghê răng. Người đàn ông ngồi cuối xe vội cúi xuống. Dù sao thì tất cả mọi người cũng đã kịp nhìn thấy một giọt nước chảy dọc trên khuôn mặt khô sạm kia. Không ai nói gì nữa. Tất cả đều dồn hết những cái nhìn xuống phía cuối xe, đầy cảnh giác canh chừng kẻ đang cúi gục đầu xuống. Rồi người đàn ông ngồi cuối xe gục xuống và ngủ lúc nào không biết rồi tỉnh lại cũng vào một lúc nào không biết. Chiếc xe vẫn đang lao đi. Đèn trên xe đã tắt. Hình như mọi người đều đã ngủ lại. Hoặc cũng có thể chẳng có ai ngủ cả.

Người đàn ông ngồi cuối xe toan nghĩ một điều gì đó, về một người cha luôn thuê con làm mọi việc bằng tiền. Về một người mẹ nhọc nhằn và lam lũ. Về một tuổi thơ buông trôi ngu dại... Hắn không nghĩ nữa mà kêu lên: "Bật đèn lên các anh ơi! Cứ để cho thằng chó ấy nó tìm thấy tôi. Cứ để nó bắn chết tôi đi. Tôi đáng chết quá". Không một ai trả lời người đàn ông ngồi cuối xe. Đó là nhân chứng trong một vụ án quá lớn vừa xử xong mà họ cần phải bảo vệ. Tên phạm đang chờ dựa cột này đã đưa ra lời chứng quá giá trị trong một vụ án khác. Giá trị tới mức hắn có thể lôi năm bảy kẻ dựa cột theo hắn. Giá trị tới mức trước khi tên phạm kịp ra pháp trường thụ án thì đã có thể bị xử bằng luật máu bất cứ lúc nào vì những chiếc vòi chưa chặt hết của một con bạch tuộc. Không một ai có thể trả lời điều gì vào lúc này...

Sau một khoảng lặng dài người đàn ông cuối xe cũng không kêu lên nữa. Có vẻ như đã đến lúc ngày và đêm giao nhau. Người đàn ông ngồi cuối xe gục xuống và chúi về phía trước. Thấp thoáng trước mặt hắn, có một phụ nữ gầy guộc dắt theo mấy đứa con đang chấp tay đứng. Người phụ nữ cố xoã những sợi tóc che kín khuôn mặt đầm đìa nước mắt và thổn thức những lời tạ ơn gì đó phào phào như gió. Người đàn ông ngồi cuối xe cố nghĩ rằng đây là một giấc mơ và rồi bắt đầu cất tiếng ngáy. Tiếng ngáy nhẹ của kẻ đang say một liều thuốc Lào thật ngon. Màn sương mờ nhẹ trùm lên chiếc xe như một tấm chăn. Chiếc xe, bây giờ là một khối lơ mờ, lao vùn vụt qua cánh đồng rền vang tiếng gió. Còn mấy giờ đồng hồ nữa, trời mới sáng. Thời gian còn lại quá đủ cho một giấc mơ dài..."

Hết

Sưu tầm : SBC

Nguồn: thanhvinh.net

Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 4 tháng 11 năm 2005